

Arrest

nr. 272 129 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2021 diende verzoeker een volgende aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote, Mw. V.S.M.

Op 17 december 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.06.2021 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...] 1970

Geboorteplaats: Y.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] K.

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde V. S., M. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

Rekeninguittreksel ING waaruit blijkt dat de moeder van de referentiepersoon verschillende keren een bedrag heeft gestort (dd. 04.03.2021: 300 euro + 09.03.2021: 100 euro + 01.04.2021 : 400 euro + 03.05.2021: 336 euro + 18.05.2021: 100 euro + 19.05.2021: 100 euro + 01.06.2021: 200 euro + stortingen (voorschot) loon van de tewerkstelling bij de firma (...)+ ABW Vlaams-Brabant + vakantiegeld 2021 ABW dd. 08.12.2021 betreffende werkloosheidsvergoedingen voor de maanden januari 2021 tot augustus 2021 Document van de notaris , afrekening opgesteld op 25.10.2021 betreffende de erfenis van onder andere de referentiepersoon (57045,41 euro) Loonbrieven van de tewerkstelling bij (...) BV dd. (deeltijds: 28,5/38): oktober 2020 tot oktober 2021 Bijlage arbeidsovereenkomst - Dienstencheques - onbepaalde duur dd. 02.11.2021: vanaf 02.11.2021 wekelijkse arbeidsduur wijzigt naar 21u/week + verklaring vrijwillige mindering uren

Op basis van de laatste gegevens legt betrokkene een arbeidsovereenkomst en een verklaring vrijwillige mindering uren dd. 02.11.2021 (firma (...) BV) voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 2 november 2021 21u/week tewerkgesteld is bij de firma (...) BV. Dit wil dus zeggen dat de voorgelegde loonfiches niet meer representatief zijn aangezien deze loonfiches betrekking hebben op een arbeidsduur van 28,5 u/week. Op basis van deze beschikbare gegevens heeft onze dienst geen duidelijk zicht op de huidige effectief beschikbare bestaansmiddelen die de referentiepersoon genereert uit deze tewerkstelling.

Verder werd er een document van de notaris voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon een bedrag van 57045,41 euro ontvangt uit een erfenis. Dit bedrag kan niet in aanmerking worden genomen om te kunnen bewijzen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, tenzij het bedrag een intrest zou opbrengen dat als stabiel en regelmatig zou kunnen worden beschouwd. Met dit bedrag die de referentiepersoon ter beschikking heeft en de huidige rentevoeten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van een dergelijk omvang zou zijn dat het echt het verschil zou kunnen maken. Voor zover het de bedoeling zou zijn om het bedrag aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient opgemerkt te worden dat niet kan

vastgesteld worden hoe dit bedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden. Verder kan opgemerkt worden dat het bedrag intussen reeds aangewend kan zijn voor een grote aankoop/investering, of (deels) opgebruikt zou kunnen zijn. Dat document van de notaris is eigenlijk slechts een momentopname.

Tot slot werden er rekeninguittreksels van ING op naam van de referentiepersoon voorgelegd waaruit blijkt dat de moeder van de referentiepersoon verschillende keren bedragen heeft gestort in de periode van april 2021 tot juni 2021. De bedragen zijn zeer verschillend van maand tot maand. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat de moeder van de referentiepersoon er zich toe engageert om maandelijks een bedrag over te maken aan haar dochter. Wat het inkomen is van de moeder en hoelang zij dat nog gaat kunnen volhouden om geld te geven aan haar dochter, is niet duidelijk. Hiervoor zouden ook de bestaansmiddelen van de moeder van de referentiepersoon voorgelegd moeten worden zodat er aangetoond kan worden dat zij voldoende beschikbare bestaansmiddelen heeft om haar dochter financieel te steunen, op een regelmatige en stabiele manier. Bij gebrek aan stabiliteit en regelmaat kunnen deze bedragen niet in overweging worden genomen.

Kortom, het bewijs van de beschikbare bestaansmiddelen leent er zich niet toe om een evaluatie te kunnen doen zoals overeenkomstig art. 40ter is vereist. De bewijzen van bestaansmiddelen uit tewerkstelling zijn niet meer representatief. Het erfenisbedrag alsmede de bedragen die door de moeder van de referentiepersoon zijn overgemaakt, kunnen niet in aanmerking worden genomen omdat de regelmaat en stabiel karakter ervan niet zijn bewezen.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat de bewijsdocumenten niet toereikend zijn om representatief te zijn of om de bestaansmiddelen in overweging te kunnen nemen.

Er dient verder opgemerkt te worden dat er een aansluiting bij LM Mutplus dd. 01.07.2021 werd voorgelegd van betrokkene waaruit blijkt dat zijn ziektekosten zijn gedekt tot 31.12.2020. Van de Belgische referentiepersoon werd er niets voorgelegd. Uit het dossier blijkt dat de gemeente nog navraag heeft gedaan hierover, maar er geen uitsluitsel werd gegeven over die ziekteverzekeringen tot op datum van vandaag. Ook die voorwaarde zoals omschreven in art. 40ter is aldus niet voldaan. “

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “verbod van willekeur”.

Hij licht het middel toe als volgt:

De bestreden beslissing stelt dat: [...]

“1e onderdeel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en

artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

1. Artikel 8 van het EVRM stelt dat “

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie ”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement ”.

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht. Overeenkomstig dit artikel dient er evenredigheid te bestaan tussen de motieven van een verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: “Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.”

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen “bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden” moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

4. In onderhavig geval wenst verzoeker in België verenigd blijven met zijn gezin, namelijk met zijn toekomstige vrouw. De gezinsband tussen partners, zoals gehuwden, alsook tussen ouders en hun minderjarige kinderen zoals in casu het geval is wordt verondersteld (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM omwille van de volgende redenen :

(i) Het is onbetwifelbaar dat verzoeker een gezin en gezinsleven heeft en recht heeft op eerbiediging hiervan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is daarenboven een persoonlijke band die voldoende hecht is tussen het gezin. Het gaat immers om een koppel met een langdurige relatie .

(ii) Er bestaat in casu geen evenredigheid tussen het gebrek aan onmiddellijk bezit van bepaalde reisdocumenten en de ontwijchting van het gezin T. – V. S. (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt het recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn echtgenote niet voldoende, om te verifiëren of er geen tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet.

(vi) Indien de bestreden beslissing aan haar onderzoeksplicht had voldaan, dan had zij vastgesteld dat weigering van verblijf van verzoeker een schending inhoudt van zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM dat directe werking kent in de Belgische rechtsorde.

Daarenboven blijkt er te weinig rekening gehouden met het huwelijk met zijn echtgenote, mevrouw V. S., en dus in het geheel niet met zijn familie en gezinsleven. (schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

Dat gelet op de ratio legis van de rechtsregels waarop de verwerende partij zich beroept, een pragmatische beslissing had kunnen worden genomen. Dit gebruik makende van haar appreciatiebevoegdheid als administratieve overheid.

5. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker zijn recht op gezinsleven ondermijnd wordt door de beslissing tot weigering van verblijf. In die omstandigheden houdt artikel 8 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker verblijf toe te kennen. Indien België verzoeker weigert schendt zij artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarenboven schendt de bestreden beslissing artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Dat bovendien, verzoeker hier reeds meer dan 9 jaar verblijft en geen enkel affiniteit meer heeft in Turkije. Hij zou daar aan zijn lot worden overgelaten zonder te kunnen rekenen op enige sociaal-economische houvast.

Immers verzoeker is evenmin nog in Turkije geweest. Hij heeft geen huisvesting meer en heeft ook geen enkele voeling meer met het leven in Turkije. Op zijn leeftijd zou werk vinden ook geen sinecure meer zijn gelet op de actuele toestand in Turkije.

Vanuit dat opzicht zou het voor verzoeker niet zonder meer mogelijk zijn om op legale wijze terug te keren naar België. Dat verzoeker met ernstige moeilijkheden zou worden geconfronteerd waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Dat bijgevolg de voorgehouden niet-disproportionaliteit in de bestreden beslissing helemaal niet opgaat.

Voorts dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing in het GEHEEL geen rekening heeft gehouden bij de beslissing tot met de belangen van de mevrouw V.S, d.w.z. de aanwezigheid van verzoeker in het leven van zijn echtgenote.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze een adequate motivering geeft die tegemoetkomt aan het specifieke referentiekader dat van toepassing is op verzoeker.

Dat verzoeker dreigt terecht te komen in een limbo van rechtsonzekerheid. Hij wordt momenteel het verblijf in België geweigerd, aangezien zijn vrouw niet aan de voorwaarden zou voldoen om gezinshereniging tot stand te brengen.

Dat er echter geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Dat verzoeker omwille van enkele ondergeschikte formaliteiten wordt gedwongen zich in de illegaliteit te begeven.

Dat in casu geen ruimte werd gelaten voor appreciatie.

2e onderdeel : schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het verbod van willekeur.

1. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “ Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat

bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Wat de aard van de bestaansmiddelen, in casu de inkomsten, betreft, zoals vereist bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet, werd er reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar rechtspraak op gewezen dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniging.

Dat ingevolge de motivering van deze beslissing verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Dat mevrouw V. S. stukken waaruit bleek dat zij - als referentiepersoon voor de heer T. M., haar echtgenoot – wél over voldoende middelen beschikte op het moment dat partijen de aanvraag hebben ingediend.

Overwegende dat er door de referentiepersoon in voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te worden bewezen.

Overwegende dat de bedragen opgenomen in art. 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie daarvoor als maatstaf worden gehanteerd.

Dat de referentiepersoon in kwestie dient aan te tonen meer inkomsten te hebben dan 120% van het navolgende bedrag, in casu op het moment van de nemen van de bestreden beslissing voor een categorie 3 : 1.384,54 EUR.

Dat ter begroting voor dit bedrag alle middelen moeten in rekening worden gebracht.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat : Verder werd er een document van de notaris voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon een bedrag van 57045,41 euro ontvangt uit een erfenis. Dit bedrag kan niet in aanmerking worden genomen om te kunnen bewijzen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, tenzij het bedrag een intrest zou opbrengen dat als stabiel en regelmatig zou kunnen worden beschouwd. Met dit bedrag die de referentiepersoon ter beschikking heeft en de huidige rentevoeten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van een dergelijk omvang zou zijn dat het echt het verschil zou kunnen maken. Voor zover het de bedoeling zou zijn om het bedrag aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient opgemerkt te worden dat niet kan vastgesteld worden hoe dit bedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden. Verder kan opgemerkt worden dat het bedrag intussen reeds aangewend kan zijn voor een grote aankoop/investering, of (deels) opgebruikt zou kunnen zijn. Dat document van de notaris is eigenlijk slechts een momentopname.

Dat het bedrag ad. 57.045,41 EUR. – dat overigens – nog steeds voor 100pct beschikbaar is op een daartoe geopende spaarrekening volledig in rekening dient te worden gebracht door de tegenpartij voor het ramen van voldoende stabiele en vooral regelmatige bestaansmiddelen. 12e blad Dat dit bedrag overigens evenmin zal worden aangewend om te voorzien in levensonderhoud. Immers zijn er binnen het gezin van mevrouw V. S. voldoende inkomsten voorhanden om rond te komen. Verzoeker zelf, brengt immers meer dan voldoende inkomsten binnen teneinde het gezin te voorzien in levensbehoeften. Dat verzoeker immers inkomsten genereert van ten minsten 1.700,00 EUR./per maand. Meer ook de maandelijkse storting van de schoonmoeder van verzoeker en de maandelijkse inkomsten van de echtgenote van verzoeker, mevrouw V. S. M. die op het moment van de aanvraag quasi 1.600,00 EUR. beliepen.

Te weten dat de sector waarin mevrouw werkzaam is een sector betreft die zwaar is getroffen door de coronacrisis.

Dat verder, indien het bedrag ad. 57.045,41 EUR zou worden gebruikt om te voorzien in levensbehoeften, quod non, gelijk staan aan 34 maal het bedrag ad. 1.661,46 - dat gelijk staat met 120% van het leefloon voor een categorie 3 in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie op het moment van de bestreden beslissing -.

Dat met andere woorden voor minstens 34 keer in het vereiste minimum-inkomen voor de referentiepersoon kan worden voorzien, dit zonder de lopende inkomsten van de referentiepersoon. Dat het bedrag ad. 57.045,41 EUR. zich met andere woorden zou kunnen vertalen in een periode van regelmatige en stabiele inkomsten voor de referentiepersoon indien het zou moeten worden aangewend voor de levensbehoeften, quod non.

Dat verder de zeer lage rentevoet die momenteel wordt aangeboden op spaarboekjes bezwaarlijk kan worden weerhouden.

Dat er immers andere investeringen zijn met een meer lucratieve uitkomst. Dat immers met een belegging in aandelen, gelet op de huidige markt, gemakkelijk een rendement(sic) ad. 10% kan worden gerealiseerd op het voormelde bedrag.

Dat het vertoog als zou het bedrag ad. 57.045,41 EUR een momentopname betreffen niet opgaat, daar iedere inkomstenberekening een moment-opname betreft. Dat er steeds rekening dient gehouden te worden met enige inkomstenderving.

Dat het verder ook niet tot de ratio legis kan behoren als zou in verzoeker in casu geen gezinshereniging met diens echtgenote tot stand kunnen brengen, wanneer hij zelf instaat voor én bijdraagt tot de lasten van het gezin.

Dat er echter kan worden vanuit gegaan dat wanneer er rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier van verzoeker, moet worden aangenomen dat men over voldoende inkomsten beschikt teneinde te vermijden op het sociale net terecht te komen.

Mevrouw toonde zich bovendien ook steeds werkbereid.

Dat mevrouw V. S. overigens wel beschikt over een ziekteverzekering, dit ten minste sedert 2013 en dat het recht op terugbetalingen gezondheidszorg gewaarborgd is tot en met 31/12/2022. (STUK 2)

Dat het bedrag dat maandelijks door de schoonmoeder van de verzoekende partij een bijdrage betreft voor de zorgen die verzoeker en zijn vrouw sinds vorig jaar op zich hebben genomen.

Dat de schoonmoeder van de verzoekende partij immers 88 jaar oud is en pensioentrekkende. Dat deze bijdrage door de schoonmoeder zal blijven gestort worden en dat de hoegrootheid van het bedrag afhangt van de gedane zorgen.

Dat derhalve wel wordt voldaan aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat “ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, door een politieambtenaar, door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen. Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving gedaan door de directeur van de strafinrichting. Indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt, mag deze kennisgeving gedaan worden met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland ”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat een besluit zorgvuldig moet voorbereid zijn en genomen, waarbij er een correcte behandeling van de verzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dienen afgewogen te worden om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. In casu is er aan de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet voldaan omwille van de volgende redenen :

(i) Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht. Overeenkomstig dit artikel dient er evenredigheid te bestaan tussen de motieven van een verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Deze belangenafweging maakt deel uit van de door art. 62 Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsverplichting (RvS nr. 26.933, 25 september 1986). In casu heeft de bestreden beslissing deze belangenafweging niet gemaakt.

(ii) Er is geen zorgvuldig onderzoek gebeurd (RvV nr. 62.645, 31 mei 2011).

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt de disproportionaliteit niet tussen recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn vrouw en de vereiste van de minimale inkomensgrenzen van de referentiepersoon om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet.

2.2. In casu is er niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht omwille van de volgende redenen :

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven¹. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd². In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken⁴. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing⁵. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen⁶. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan⁷, of het bestaan van die motieven niet bewezen is⁸.

(i) Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij een eventuele teruggrijping zijn recht op gezinsleven niet wordt geschonden.

(ii) er is geen feitenbevinding gebeurd, de bestreden beslissing bestaat uit stereotype argumentatie.

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt de disproportionaliteit niet tussen recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn vrouw en de vereiste van de minimale inkomensgrenzen van de referentiepersoon om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de gevolgen op de familiale toestand van verzoeker niet.

2.3. In casu is er niet voldaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel omwille van de volgende redenen :

(i) Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij een eventuele terugkeer naar diens land van herkomst zijn recht op gezinsleven niet wordt geschonden.

(ii) er is geen feitenbevinding gebeurd, de bestreden beslissing bestaat uit stereotype

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt de disproportionaliteit niet tussen recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn vrouw en de vereiste van de minimale inkomensgrenzen van de referentiepersoon om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(vi) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet.

2.4. In casu is het verbod van willekeur niet gerespecteerd omwille van de volgende redenen :

(i) Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij een eventuele terugdrijving zijn recht op gezinsleven niet wordt geschonden.

(ii) er is geen feitenbevinding gebeurd, de bestreden beslissing bestaat uit stereotype argumentatie.

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt de disproportionaliteit niet tussen recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn vrouw en de vereiste van de minimale inkomensgrenzen van de referentiepersoon om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet.

Dat in casu zoals reeds eerder werd gesteld (cfr. supra) geen enkele rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker uit de illegaliteit is getreden om te kunnen huwen met zijn toekomstige(sic) vrouw met alle gevolgen van dien. Dat de intenties van verzoeker loepzuiver zijn en enkel en alleen met liefde bewogen. Verzoeker en zijn toekomstige(sic) vrouw wonen immers al meer dan 7 jaar onafgebroken samen en dat mevrouw V. S. haar man ook nodig heeft.

Hiermee wordt allerminst rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker dreigt terecht te komen in een vicieuze cirkel van rechtsonzekerheid.

Hij wordt momenteel het verblijf in België geweigerd, aangezien zijn vrouw niet aan de voorwaarden zou voldoen om gezinshereniging tot stand te brengen.

Dat er echter bijkomstig geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat verzoeker derhalve omwille van enkele disproporzionele formaliteiten wordt gedwongen zich in de illegaliteit te begeven.

Dat in casu een goeie(sic) feitenonderzoek zou nopen tot een positieve beslissing in het kader van een succesvolle gezinshereniging.

Er is immers sprake van een huwelijk. Mevrouw V. S. zich sterk - als referentiepersoon voor de heer T. M., haar echtgenoot(sic) – wél over voldoende middelen te beschikking.

Dat ieder vooruitziend en redelijk persoon kan inzien dat het nemen van de bestreden beslissing een disproportionele impact heeft op leven van verzoeker.

Dat uit het dossier blijkt dat verzoeker steeds gewerkt heeft en een zeer graag geziene werkkracht is bij zijn werkgever.

Dat verzoeker bijdraagt in de lasten van het gezin en dat ook met zijn inkomen zou kunnen worden rekening gehouden.

Dat de inkomstengrenzen van de referentiepersoon immers net door de wetgever zijn voorzien om te vermijden dat men ten laste zou komen van het sociaal zekerheidsstelsel.

Dat in casu bewijs wordt geleverd dat verzoeker net niet ten laste van de maatschappij zou komen te liggen.

Dat het derhalve ook niet tot de ratio legis kan behoren als zou in verzoeker in casu geen gezinshereniging met diens echtgenote tot stand kunnen brengen, wanneer hij zelf instaat voor én bijdraagt tot de lasten van het gezin.

Immers genereert verzoeker zelf inkomsten uit arbeid en komt hij allerm minst ten laste te liggen van het sociaal zekerheidsstelsel.

Dat de voorbehouden becijfering en motivering, opgenomen in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, niet adequaat is.

3. In zover in de bestreden beslissing verzoeker weigert toe te laten op het Belgisch grondgebied voor een periode dewelke 3 maanden tebovengaat, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

Het blijkt niet dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing dat, in zijn eerste lid, 1° en tweede lid, 1° en 3°, het volgende bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven, die indien regelmatig, beiden de bestreden beslissing kunnen dragen. Enerzijds stelt de gemachtigde dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen omdat de bewijsdocumenten volgens de gemachtigde niet toereikend zijn om representatief te zijn of om de bestaansmiddelen in overweging te kunnen nemen. Anderzijds stelt de gemachtigde dat geen bewijs voorligt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering voor zichzelf.

Aangezien beide voorwaarden cumulatief moeten vervuld zijn, dient verzoeker beide motieven met succes aan te vechten opdat dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde: *“Er dient verder opgemerkt te worden dat er een aansluiting bij LM Mutplus dd. 01.07.2021 werd voorgelegd van betrokkene waaruit blijkt dat zijn ziektekosten zijn gedekt tot 31.12.2020. Van de Belgische referentiepersoon werd er niets voorgelegd. Uit het dossier blijkt dat de gemeente nog navraag heeft gedaan hierover, maar er geen uitsluitsel werd gegeven over die ziekteverzekeringen tot op datum van vandaag. Ook die voorwaarde zoals omschreven in art. 40ter is aldus niet voldaan.”*

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat dit motief erin steun vindt. Er blijkt voor het nemen van de beslissing een attest voorgelegd van de aansluiting van verzoeker, maar niet van de aansluiting van de referentiepersoon zelf, terwijl het voornoemd artikel 40ter, § 2, 2° lid, 3° het bewijs voor beiden vereist.

Er blijkt eveneens dat op 7 december 2021 door de gemeente nog een mail werd gestuurd naar “mutplus” met de dringende vraag naar het bewijs dat beiden zijn aangesloten bij de ziektekostenverzekeraar. Er blijkt nog dat “mutplus” heeft gereageerd met de vraag of het mogelijk was een kopie of scan van de huwelijksakte te ontvangen om het attest te kunnen afleveren. Op 9 december 2021 wordt hierop geantwoord aan “mutplus” met “in bijlage het gevraagde”, waarbij kan vermoed worden dat de huwelijksakte werd overgemaakt. Maar verder stelt de Raad niet vast dat op de een of andere manier een recent bewijs van aansluiting van de referentiepersoon zelf aan de gemachtigde werd overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat zijn vrouw wel degelijk beschikt over een ziekteverzekering en dit reeds sedert 2013 en tot en met 31 december 2022. Hij voegt dienaangaande een stuk toe bij het verzoekschrift. Echter de Raad mag in het kader van zijn annulatiebevoegdheid enkel rekening houden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc). Uit het administratief dossier blijkt dat in het verleden wel het bewijs voorlag van aansluiting bij de liberale mutualiteit van de referentiepersoon, maar dit betreft bv. de periode van oktober 2012 tot december 2013. Een recent stuk blijkt niet uit het administratief dossier.

Bijgevolg kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde terecht heeft aangestipt dat die voorwaarde, zoals omschreven in artikel 40ter, aldus niet is voldaan. Dit volstaat in principe voor de weigering van verblijf zodat de Raad verder niet moet ingaan op het betoog van verzoeker aangaande het eerste motief waarop de beslissing steunt, met name dat niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er in eerste instantie op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit. Zij brengt op zich dan ook geen scheiding teweeg tussen verzoeker en de referentiepersoon en leidt niet tot het einde van de aanwezigheid van verzoeker in het leven van de Belgische referentiepersoon. Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1).

Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat voormeld wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Dit alles houdt in dat een beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet volgens de aangehaalde rechtspraak reeds een beoordeling inhoudt van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals

hierboven blijkt, slaagt verzoeker er niet in om de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen.

De Raad moet vaststellen dat het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM zeer sterk lijkt op het betoog dat verzoeker heeft gehouden op grond van deze verdragsbepaling tegen de beslissing van weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 26 maart 2020. Echter bij arrest nr. 253 365 van 22 april 2021 heeft de Raad dit onderdeel van het middel ongegrond verklaard. Er blijkt niet dat verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep heeft ingediend. Dit arrest heeft dan ook kracht van gewijsde.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de beoordeling die hij heeft gedaan in het voormelde arrest. Er liggen immers geen nieuwe elementen voor die mogelijks kunnen aanleiding geven tot een andere beoordeling van het betoog op grond van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoeker sedert de vorige bijlage 20 van 26 maart 2020 ondertussen nog ongeveer een jaar en negen maanden langer in het Rijk verbleef op het ogenblik van de thans bestreden beslissing van 17 december 2021, geeft geen aanleiding tot een andere beoordeling van het zeer gelijkaardig middel.

In het arrest nr. 253 365 van 22 april 2021 stelde de Raad:

“Verzoeker betoogt – op veeleer algemene en theoretische wijze – dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt om diverse redenen, met name:

“(i) Het is onbetwifelbaar dat verzoeker een gezin en gezinsleven heeft en recht heeft op eerbiediging hiervan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is daarenboven een persoonlijke band die voldoende hecht is tussen het gezin. Het gaat immers om een koppel met een langdurige relatie”.

De Raad benadrukt dat als dusdanig niet wordt betwist dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon. Het enkele gegeven dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven maakt niet dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. De Raad [...] herhaalt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit.

“(ii) Er bestaat in casu geen evenredigheid tussen het gebrek aan onmiddellijk bezit van bepaalde reisdocumenten en de ontwrichting van het gezin T. – V.S. (RvS nr. 26.933, 25 september 1986)”.

De Raad kan enkel opmerken dat er in casu geen sprake is van “het gebrek aan onmiddellijk bezit van bepaalde reisdocumenten”, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State in casu dienstig is. Verzoeker verduidelijkt dit ook niet.

“(iii) De bestreden beslissing onderzoekt het recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn echtgenote niet voldoende, om te verifiëren of er geen tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing”.

De Raad kan enkel opmerken dat verweerder in casu heeft onderzocht of verzoeker voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging. Zoals hierboven reeds gesteld, houdt een beoordeling van de verblijfsvoorwaarden [...] reeds een beoordeling van artikel 8 van het EVRM in. Minstens toont verzoeker niet aan dat dit niet zo zou zijn. Wat betreft de tegenstrijdigheid, verduidelijkt verzoeker niet wat hij hiermee bedoelt.

“(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is”.

“(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet”.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing als dusdanig niet wordt betwist dat verzoeker en de referentiepersoon een gezinsleven hebben, noch wordt de hechtheid van de familiale band in vraag gesteld. De Raad ziet niet in waarom verweerder nog verdere afwegingen moet maken in het licht van een gezins- en privéleven daar waar de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit.

“(vi) Indien de bestreden beslissing aan haar onderzoeksplicht had voldaan, dan had zij vastgesteld dat weigering van verblijf van verzoeker een schending inhoudt van zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM dat directe werking kent in de Belgische rechtsorde”.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker louter poneert doch niet in concreto aantoonde waarom een zorgvuldig onderzoek zou hebben geleid tot de vaststelling dat de weigeringsbeslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De loutere overtuiging van verzoeker dat “artikel 8 van het EVRM [inhoudt] dat België de verplichting heeft om verzoeker verblijf toe te kennen”, is niet meer dan een eigen beoordeling die de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aantoonde.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat deze beslissing niet leidt tot een scheiding tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Aldus diende verweerder niet te onderzoeken of een scheiding tussen verzoeker en de referentiepersoon een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat verweerder “niet ernstig onderzocht [heeft] of verzoeker bij een eventuele terugdrijving zijn recht op gezinsleven niet wordt geschonden”, loopt hij vooruit op de feiten. Indien hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, staat het hem vrij hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad en zijn bezwaren in dit verband te uiten. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker zou terechtkomen in een “limbo van rechtsonzekerheid”, omdat hem het verblijf wordt geweigerd, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. In deze wordt verzoeker geenszins “gedwongen zich in de illegaliteit te verblijven”. Het staat hem vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. De weigeringsbeslissing is ook niet ingegeven vanuit “enkele ondergeschikte formaliteiten” zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, doch is het gevolg van het niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste wat een hoofvoorwaarde vormt voor gezinshereniging.”

In casu heeft de Raad het middel op grond van de bestaansmiddelenvereiste niet onderzocht, maar wel vastgesteld dat niet was aangetoond dat de referentiepersoon aan de voorwaarde van de aansluiting bij de ziektekostenverzekering voldoet. Dit kan evenmin als een disproportionele formaliteit beschouwd worden, gezien de hoger aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

“2.16. Alleszins merkt de Raad nog op dat verzoeker louter poneert dat hij geen enkele affiniteit meer heeft met Turkije. Hij stelt dat hij in bijna zeven jaar [thans meer dan negen jaar] niet meer in dat land is geweest, dat hij er geen huisvesting meer heeft en ook geen enkele voeling meer heeft met het leven aldaar. In deze wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker 43 jaar in Turkije heeft verbleven, ten opzichte van een zevental jaren [thans ongeveer negen jaar] in België. Aangezien verzoeker aldus het merendeel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht, kan hij niet louter poneren dat hij geen enkele voeling meer zou hebben met dit land. Ook de bewering dat hij op zijn leeftijd geen werk meer zou kunnen vinden, “gelet op de actuele toestand in Turkije”, wordt niet verder verduidelijkt of gestaafd. De Raad ziet ook niet in waarom het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om op legale wijze terug te keren naar België, dit als hij gevolg dient te geven aan een terugkeerbesluit dat de verwerende partij desgevallend later zou treffen. Het staat hem steeds vrij een visum met het oog op gezinshereniging aan te vragen vanuit zijn herkomstland. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld.”

Gelet op bovenstaande elementen, toont verzoeker in casu opnieuw geen schending aan van artikel 8 van het EVRM en evenmin van artikel 7 van het Handvest.

Ook waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, wees de Raad er in het voormelde arrest reeds op dat de voormelde bepaling werd omgezet in de Belgische rechtsorde, middels artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat het geen correcte of afdoende omzetting betreft, zodat hij zich niet dienstig rechtstreeks kan beroepen op de schending van de voormelde bepaling van de richtlijn. Verder dient te worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, wees de Raad er in het voormelde arrest reeds op dat deze bepaling zich uitsluitend richt tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoeker kan zich hierop dan ook niet dienstig beroepen. In zoverre verzoeker zich zou willen beroepen op het hoorrecht, als onderdeel van het Europees beginsel van de rechten van verdediging, wees de Raad er reeds op dat het in casu handelt om een verblijfsaanvraag in functie van een statische Belg, zodat verzoekers zaak niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Europees recht. Alleszins betreft de beslissing een antwoord op een door verzoeker geïnitieerde verblijfsaanvraag. Verzoeker had derhalve de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij in de mogelijkheid was zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. In die omstandigheden kan niet worden ingezien waarom verzoeker nogmaals diende te worden gehoord door de gemachtigde. Bovendien toont verzoeker opnieuw niet aan

welke informatie hij bijkomend had kunnen verstrekken bij een gehoor door de gemachtigde die een invloed zou kunnen hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van willekeur, van de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, betreft het nagenoeg dezelfde argumentatie als deze ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan volstaan met verwijzing naar de bespreking van dit onderdeel van het middel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Het verzoekschrift kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES